Категорія справи № **916/2591/16: Господарські справи (до 01.01.2019); Укладення, зміни, розірвання, виконання договорів (правочинів) та визнання їх недійсними, зокрема:; Невиконання або неналежне виконання зобов'язань; інші договори.**
Надіслано судом: **03.06.2019.** Зареєстровано: **04.06.2019.** Оприлюднено: **05.06.2019.**
Дата набрання законної сили: **29.05.2019**
Номер судового провадження: **не визначено**

ПІВДЕННО-ЗАХІДНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

П О С Т А Н О В А

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

29 травня 2019 року м. ОдесаСправа № 916/2591/16**Південно-західний апеляційний господарський суд у складі колегії суддів:**

головуючого судді Будішевської Л.О.

суддів Таран С.В., Мишкіної М.А.

при секретарі судового засідання Бендерук Є.О.

за участю представників учасників справи:

від Компанії Велгевос Ентерпрайзес Лімітед - Досковська В.Г.,

від ТОВ «Компанія «КМТ» - Гаврилюк П.В.,

від ТОВ «Об`єднана торгівельна мережа» - не з`явився,

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ»

на рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017, ухвалене суддею Щавинською Ю.М., м. Одеса, повний текст складено 04.12.2017

у справі № 916/2591/16

за позовом Компанії Велгевос Ентерпрайзес Лімітед (Velgevos Enterprises Limited)

до відповідачів:

1. Товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ»;

2. Товариства з обмеженою відповідальністю «Об`єднана торгівельна мережа»;

про стягнення 2773120,85 доларів США

та за зустрічним позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ»

до відповідачів:

1. Компанії Велгевос Ентерпрайзес Лімітед (Velgevos Enterprises Limited);

2. Товариства з обмеженою відповідальністю «Об`єднана торгівельна мережа»;

про визнання правочинів недійсними та про тлумачення умов договору

ВСТАНОВИВ:

У вересні 2016 року Компанія Велгевос Ентерпрайзес Лімітед (Velgevos Enterprises Limited) (далі Компанія Велгевос) звернулась до господарського суду Одеської області з позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ» (далі ТОВ «КТМ») та Товариства з обмеженою відповідальністю «Об`єднана торгівельна мережа» (далі ТОВ «ОТМ») в якому просила суд стягнути солідарно з відповідачів 2963120,85 доларів США, з яких: 1954987 доларів США суму позики за договором позики № 6 від 28.04.2011, 988412,59 доларів США відсотків за користування позикою та 19721,26 доларів США пені за несвоєчасну сплату відсотків за договором позики.

Позовні вимоги обґрунтовані наступним.

28.04.2011 між Спільним українсько-російським підприємством у формі Приватного акціонерного товариства «КМТ», правонаступником якого є ТОВ «КМТ» (позичальник) та Компанією Велгевос (позикодавець) укладено договір позики № 6, відповідно до умов якого позикодавець зобов`язався надати позичальнику позику у розмірі 3000000 доларів США.

На виконання умов договору в період з травня по серпень 2011 року Компанія Велгевос надала ТОВ «КМТ» позику в загальному розмірі 1954987 доларів США.

За умовами договору позики (з урахуванням додаткової угоди до нього від 30.07.2012) кінцевий строк повернення отриманої позичальником позики та сплати відсотків за її користування настав 31.12.2015.

Пунктом 5 договору позики встановлено, що договір регулюється і складено відповідно до чинного законодавства Кіпра.

Згідно п. 11 договору, у випадку, якщо на протязі 30 календарних днів з моменту письмового повідомлення однієї із сторін протилежної про виникнення такого непорозуміння, спору або претензії, включаючи будь-яке питання щодо існування, дійсності або припинення цього договору, сторони не дійшли згоди, спір має бути передано на розгляд третейського суду, рішення якого буде остаточним для сторін. Третейський суд знаходиться у м. Лімассолі, Кіпр, і діє у відповідності до Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1937 (Закон № 101/87) у останній редакції.

Разом з тим, сторонами у договорі позики не було визначено який конкретний третейський суд (арбітражний суд) у м. Лімассол (Кіпр) має розглядати спори за цим договором, тому спір про стягнення з ТОВ «КМТ» на користь Компанії Велгевос грошових коштів за договором позики може розглядатись судами України за матеріальним правом Республіки Кіпр та за процесуальним правом України.

В забезпечення виконання зобов`язань ТОВ «КМТ» за вищезазначеним договором позики, 25.10.2011 між Компанією Велгевос (кредитор) та ТОВ «ОТМ» (поручитель) укладено договір поруки (далі договір поруки), відповідно до умов якого ТОВ «ОТМ» поручається перед Компанією Велгевос за належне виконання ТОВ «КМТ» умов договору позики.

ТОВ «КМТ» в порушення взятих на себе зобов`язань за договором позики не повернуло Компанії Велгевос отриману суму позики та відсотки за її користування, внаслідок чого заборгованість ТОВ «КМТ» перед Компанією Велгевос станом на день подання позову становить 1954987 доларів США (сума отриманої та неповернутої позики), 988412,59 доларів США (відсотків за користування позикою). Крім того, з огляду на невиконання ТОВ «КМТ» договірних обов`язків, позивачем згідно пп. (С) п. 3 договору позики була нарахована пеня за несвоєчасну сплату відсотків по договору у розмірі 19721,26 доларів США.

05.09.2016 директору ТОВ «ОТМ» вручено письмове повідомлення Компанії Велгевос від 22.08.2016 про невиконання ТОВ «КМТ» в повному обсязі прийнятих на себе зобов`язань за договором позики та необхідність їх виконання ТОВ «ОТМ» згідно договору поруки.

ТОВ «ОТМ» станом на 19.09.2016 в порушення умов договору поруки не сплатило заборгованість ТОВ «КМТ» за договором позики.

Враховуючи те, що ТОВ «КМТ» не виконало своїх зобов`язань за договором позики (не повернуло у строк до 31.12.2015 Компанії Велгелос отриману суму позики зі сплатою відсотків за її користування), а також те, що ТОВ «ОТМ» не виконало своїх зобов`язань за договором поруки (не сплатило Компанії Велгелос в повному обсязі заборгованість ТОВ «КМТ» протягом п`яти днів з дня отримання відповідного повідомлення), Компанія Велгелос просила суд стягнути солідарно з відповідачів 1954987 доларів США основного боргу за договором позики, 988412,59 доларів США відсотків за користування позикою та 19721,26 доларів США пені за несвоєчасну сплату відсотків за договором позики.

У відзиві на позовну заяву ТОВ «КМТ» зазначило, що спір між компанією Велгевос та ТОВ «КМТ» виник на підставі договору позики, укладеного на території Республіки Кіпр, де знаходиться позивач.

Юрисдикція судів України на даний спір не розповсюджується, про що зазначено у пунктах 5, 11 договору позики та передбачено умовами Угоди між Україною та Республікою Кіпр про правову допомогу в цивільних справах від 06.09.2004.

ТОВ «КМТ» просило суд припинити провадження у справі №916/2591/16 на підставі п. 1 ч. 1 ст. 80 ГПК України (в редакції до 15.12.2017), оскільки даний спір не підлягає вирішенню в господарських судах України.

Заперечуючи проти доводів ТОВ «КМТ», Компанія Велгевос зазначила, що умовами договору позики (як у англійській версії, так і українській) сторони не визначили конкретну установу у Республіці Кіпр для вирішення спорів за цим договором.

Ухвалою від 07.11.2016 господарський суд Одеської області з метою з`ясування змісту Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1937 (Закон № 101/87) щодо можливості визначення конкретної арбітражної установи, яка має розглядати даний спір, звернувся до Міністерства юстиції і громадського порядку Республіки Кіпр через Міністерство юстиції України з відповідним дорученням про надання правової допомоги.

24.04.2017 Компанія Велгевос звернулась до суду із заявою про зменшення розміру позовних вимог (а.с.140-142 т.2), відповідно до якої позивач просив суд стягнути солідарно з ТОВ «КМТ» та ТОВ «ОТМ» 1764987 доларів США (суму позики за договором позики № 6 від 28.04.2011), 988412,59 доларів США (відсотки за користування позикою) та 19721,26 доларів США (пеня за несвоєчасну сплату відсотків по договору позики).

Вищезазначена заява мотивована тим, що 03.04.2017 між Компанією Велгевос та Підприємством «ВІДАС», заснованим на повній власності Кіпрської акціонерної компанії з обмеженою відповідальністю «VELGEVOS ENTERPRISES LIMITED» укладено договір відступлення права вимоги, відповідно до якого Компанія Велгевос передала Підприємству «ВІДАС» право вимоги за договором позики № 6 від 28.04.2011 в частині повернення ТОВ «КМТ» частини суми наданої йому та неповернутої позики в розмірі 190000 доларів США або еквівалента цієї суми у національній валюті України за офіційним курсом НБУ, встановленим на дату повернення частини суми позики.

03.05.2017 від Міністерства юстиції України на виконання запиту суду надійшла копія Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1987 року в останній редакції.

22.09.2017 ТОВ «КМТ» звернулось до суду з зустрічним позовом до ТОВ «ОТМ» та Компанії Велгевос в якому просило суд:

- визнати недійсною додаткову угоду до договору позики № 6 від 28.04.2011, що укладена 30.07.2012 між Компанією Велгевос та Спільним українсько-російським підприємством у формі Приватного акціонерного товариства «КМТ»;

- визнати недійсним договір поруки від 25.10.2011, укладений між Компанією Велгевос та ТОВ «ОТМ»;

- надати тлумачення (розтлумачити) окремих пунктів договору позики № 6 від 28.04.2011 таким чином: згідно змісту статті 5 (Законодавство, що застосовується) договору позики № 6 від 28.04.2011, сторони договору, позивач та відповідач прийшли до згоди, що цей договір регулюється і складено відповідно до чинного законодавства Кіпру, в тому числі THE INTERNATIONAL COMMERCIAL ARBITRATION LAW, 1987; №101 of 1987 - Закон ПРО МІЖНАРОДНИЙ ТОРГОВИЙ АРБІТРАЖ, 1987 № 101/87); згідно змісту статті 11 (вирішення спорів) договору позики № 6 від 28.04.2011 сторони договору, позивач та відповідач уклали угоду про те, що «у випадку, якщо протягом 30 календарних днів з моменту письмового

повідомлення однієї із сторін протилежної про виникнення такого непорозуміння, спору або претензії, включаючи будь-яке питання щодо існування, дійсності або припинення цього договору, сторони не дійшли згоди, спір має бути передано на розгляд третейського суду, рішення якого буде остаточним для сторін; третейський суд знаходиться у Лімассолі, Кіпр, і діє у відповідності до THE INTERNATIONAL COMMERCIAL ARBITRATION LAW, 1987; № 101 of 1987 - Закон ПРО МІЖНАРОДНИЙ ТОРГОВИЙ АРБІТРАЖ, 1987 № 101/87).

Зустрічні позовні вимоги обґрунтовані наступним.

Щодо першої вимоги ТОВ «КМТ» зазначило, що останнє не укладало жодних додаткових угод до договору позики. Текст, що поданий до суду і названий, як додаткова угода до договору позики, з боку ТОВ «КМТ» не був підписаний, сам документ носить ознаки підробки.

Всупереч нормам Положення про порядок отримання резидентами кредитів, позик в іноземній валюті від нерезидентів і надання резидентами позик в іноземній валюті нерезидентам, затвердженого постановою правління Національного банку України від 17.06.2004 за №270 (далі Положення № 270), додаткова угода не була зареєстрована Національним банком України, а отже і не було внесено змін до реєстраційного свідоцтва, оскільки будь-які угоди на зміну договору позики не укладались.

Текст додаткової угоди до договору позики, що начебто підписана сторонами 30.07.2012, був складений не 30.07.2012, а напередодні подання Компанією Велгевос позову до суду, тобто в вересні-жовтні 2016 року. При цьому, у разі призначення та проведення почеркознавчої та технічної експертизи документа - додаткової угоди до договору позики, з метою визначення відносної давності виконання цього документа, висновок експерта буде однозначний про те, що документ виконаний не у 2012 році, тобто не в ту дату, якою датований текст додаткової угоди, а підпис директора Спільного українсько-російського підприємства у формі Приватного акціонерного товариства «КМТ» не є аутентичним.

Щодо вимоги про визнання недійсним договору поруки ТОВ «КМТ» зазначило, що останній взагалі не був обізнаний про укладання договору поруки, а про його існування стало відомо лише із змісту позовної заяви Компанії Велгевос.

З боку ТОВ «ОТМ» договір поруки підписано громадянином Маркунтовичем Владиславом Феліксовичем , як керівником підприємства. Разом з тим, згідно даних витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 21.09.2017 Маркунтович Владислав Феліксович набув статусу особи, яка була призначена органом управління ТОВ «ОТМ», уповноваженої представляти юридичну особу у правовідносинах з третіми особами, та особою, яка мала право вчиняти дії від імені підприємства без довіреності, у тому числі підписувати договори лише 10.11.2011, тобто після начебто укладення договору поруки від 25.10.2011. З цього випливає, що договір поруки віл 25.10.2011 підписано особою, яка не мала жодних повноважень на підписання.

Договір поруки від 25.10.2011 року був складений не 25.10.2011, а напередодні подання Компанією Велгевос позову до суду, тобто в вересні-жовтні 2016 року з метою визначення територіальної підсудності справи саме в господарському суді Одеської області. При цьому, у разі призначення та проведення технічної експертизи договору, з метою визначення відносної давності виконання документа, висновок експерта чи експертної установи буде однозначний про те, що документ виконаний не у 2011, тобто не в ту дату, якою датований договір поруки.

Обґрунтовуючи вимогу про тлумачення окремих пунктів договору поруки, ТОВ «КМТ» зазначило, що воля сторін, висловлена в договорі позики, полягає в застосуванні норм права Республіки Кіпру, як матеріального так і процесуального, в момент укладення угоди направлена на застосування при вирішенні спору Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1987 року (Закон № 101/87). Цифри « 1937» у відповідних пунктах договору є опискою.

Ухвалою господарського суду Одеської області від 22.09.2017 вищезазначений зустрічний позов ТОВ «КМТ» прийнято до спільного розгляду разом із первісним.

Заперечуючи проти задоволення зустрічного позову, Компанія Велгевос зазначила наступне.

Позовні вимоги Компанії Велгевос про стягнення з ТОВ «КМТ» заборгованості заявлені не на підставі додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики, як про це вказує у зустрічній позовній заві ТОВ «КМТ», а на підставі безпосередньо договору позики, згідно якого Компанія Велгевос перерахувало ТОВ

«КМТ» 1954987 доларів США, а ТОВ «КМТ» їх отримало та зобов`язалось повернути разом з нарахованими відсотками, проте, в порушення прийнятих на себе зобов`язань, не повернуло.

Додатковою угодою від 30.07.2012 до договору позики було лише продовжено строк повного погашення позики, жодних інших змін до договору внесено не було, а отже факт порушення прав ТОВ «КМТ» цією додатковою угодою відсутній.

Доводи ТОВ «КМТ» про те, що додаткова угода від 30.07.2012 до договору позики не укладалася з боку ТОВ «КМТ» та була складена напередодні подання позову, не підтверджені будь-якими належними та допустимими доказами.

Крім того, відповідно до Положення обов`язок реєстрації змін до договору позики покладений на резидента-позичальника, а отже це пряма відповідальність ТОВ «КМТ». Положенням не передбачено недійсність змін до договору у випадку не здійснення їх реєстрації, а зазначено про набрання ними чинності з моменту реєстрації, а отже правових підстав, встановлених законом для визнання додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики недійсною, немає.

При цьому, оскільки додаткова угода від 30.07.2012 до договору позики є його складовою та невід`ємною частиною, про що зазначено у п. 3 додаткової угоди, то вона також, як і договір позики, регулюється чинним законодавством Республіки Кіпр. А отже обґрунтування визнання недійсною додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики взагалі не може ґрунтуватися на матеріальному праві України.

Щодо вимог ТОВ «КМТ» про визнання недійним договору поруки Компанія Велгевос зазначила, що в порушення статтей 1, 2, 33 ГПК України (в редакції до 15.12.2017), позивачем за зустрічним позовом також не наведено жодного правового обґрунтування порушення його прав вказаним договором.

ТОВ «КМТ» не є стороною договору поруки, а отже для можливості його оскарження позивач за зустрічним позовом має довести суду належними та допустимим доказами факт порушення його прав ним договором, чого зроблено не було.

Посилання ТОВ «КМТ» на те, що завдяки договору поруки Компанія Велгевос визначило територіальну підсудність справи господарському суді Одеської області також не містить в собі жодних обставин, які б свідчили про порушення цим прав ТОВ «КМТ», оскільки, незважаючи на те, в якому саме господарському суді України розглядатиметься справа, вона розглядатиметься у відповідності до вимог закону.

Щодо вимог ТОВ «КМТ» про тлумачення статтей 5, 11 договору позики Компанія Велгевос зазначила, що позивач за зустрічним позовом фактично просить не розтлумачити, а внести зміни у договір позики.

22.11.2017 до суду від ТОВ «ОТМ» надійшли письмові пояснення по суті спору, в яких останній наголосив, що в укладеному між ТОВ «ОТМ» та Компанією Велгевос договорі поруки було помилково зазначено його дату, а саме: замість 25.11.2011 було зазначено 25.10.2011. Натомість, вказаний договір було укладено саме 25.11.2011 та підписано діючим на той момент генеральним директором ТОВ «ОТМ» Маркунтовичем В.Ф .

17.10.2017 від ТОВ «КМТ» до суду надійшло клопотання про призначення у справі судової технічної експертизи додаткової угоди до договору позики та договору поруки, у задоволенні якого ухвалою господарського суду Одеської області від 27.11.2017 відмовлено з тих підстав, що поставлені ТОВ «Компанія «КМТ» на вирішення експертизи питання не мають вирішального значення для даної справи.

Рішенням господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі № 916/2591/16 (з урахуванням заяви про зменшення розміру позовних вимог) позов Компанії Велгевос задоволено частково: стягнуто солідарно з ТОВ «КМТ» та ТОВ «ОТМ» на користь позивача суму позики за договором позики у розмірі 1764987 доларів США (що в еквіваленті на день подання позову складає 45478503 грн.), відсотки за користування позикою у розмірі 987528,91 доларів США (25445703,80 грн.), пеню у сумі 514,94 доларів США (13268,48 грн.); стягнуто з відповідачів на користь позивача по 102601,28 грн. витрат по сплаті судового збору. В решті первісного позову відмовлено. У задоволенні зустрічного позову ТОВ «КМТ» відмовлено в повному обсязі.

Місцевий господарський суд дійшов наступних висновків.

Спір у даній справі підсудний господарському суду Одеської області, при цьому має розглядатись за матеріальним правом Республіки Кіпр та процесуальним правом України.

Додаткова угода від 30.07.2012 до договору позики в порушення Положення та ч. 1 Указу Президента від 27.06.1999 № 734/99 «Про врегулювання порядку одержання резидентами кредитів, позик в іноземній валюті від нерезидентів та застосування штрафних санкцій за порушення валютного законодавства» не була зареєстрована, отже не набрала чинності.

Щодо первісного позову, місцевий господарський суд зазначив про те, що Компанія Велгевос свої зобов`язання за договором позики виконала належним чином, перерахувавши на рахунок ТОВ «КМТ» у період з 01.05.2011 по 31.08.2011 позику у загальному розмірі 1954987 доларів США.

Проте, ТОВ «КМТ» прийняті на себе зобов`язання за договором позики станом на 31.07.2012 та у подальшому не виконало, у зв`язку із чим у нього виникла заборгованість у розмірі вказаної суми перед позикодавцем.

ТОВ «ОТМ», як поручителем, перераховану ТОВ «КМТ» позику, в порушення умов договору поруки також не було повернуто Компанії Велгевос.

Враховуючи викладене, суд дійшов висновку про те, що вимоги позивача про стягнення солідарно з ТОВ «КМТ» та ТОВ «ОТМ» суми основного боргу у розмірі 1764987 доларів США є обґрунтованими та такими, що підлягають задоволенню.

Перевіривши наданий позивачем розрахунок щодо стягнення з відповідачів відсотків за користування позикою та пені за несвоєчасну їх сплату, місцевий господарський суд зазначив про його помилковість. При цьому судом зроблено власний розрахунок, згідно якого відсотки за користування позикою складають 987528,91 доларів США, пеня - 514,94 доларів США.

Відмовляючи у задоволенні зустрічного позову, суд першої інстанції виходив з того, що ТОВ «КМТ» не наведено підстав невідповідності додаткової угоди від 30.07.2012 та договору поруки нормам чинного законодавства та не наведено факту порушення вказаними правочинами його прав. Вимоги ТОВ «КМТ» про тлумачення статтей 5, 11 договору позики фактично стосуються внесення змін в укладений договір, а не безпосереднього тлумачення його положень.

Не погодившись з прийнятим рішенням суду в частині задоволення первісного позову та відмови у задоволенні зустрічного позову про визнання недійсної додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики, ТОВ «КМТ» подало на нього апеляційну скаргу в якій просив рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі № 916/2591/16 в частині стягнення з ТОВ «КМТ» боргу за договором позики скасувати, провадження у справі в цій частині припинити на підставі п. 1 ч. 1 ст. 80 ГПК України (в редакції до 15.12.2017), рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі № 916/2591/16 в частині відмови у задоволенні зустрічного позову про визнання додаткової угоди до договору позики № 6 від 28.04.2011 , що укладена 30.07.2012 скасувати. Зустрічний позов задовольнити частково. Визнати недійсним правочин - додаткову угоду до договору позики № 6 від 28.04.2011.

Апеляційна скарга мотивована наступним.

Суд першої інстанції дійшов помилкового висновку про те, що спір між Компанією Велгевос та ТОВ «КМТ» підсудний господарському суду Одеської області, оскільки він виник на підставі договору позики, укладеного на території Республіки Кіпр, де знаходиться позивач. Юрисдикція судів України на даний спір не розповсюджується, про що зазначено у пунктах 5, 11 договору позики та передбачено умовами Угоди між Україною та Республікою Кіпр про правову допомогу в цивільних справах від 06.09.2004. Суд безпідставно відмовив у задоволенні клопотання ТОВ «КМТ» про припинити провадження у справі №916/2591/16 на підставі п. 1 ч. 1 ст. 80 ГПК України (в редакції до 15.12.2017).

Помилковий є також висновок суду про те, що застереження, яке зазначене пунктом 11 договору позики (вирішення спорів) є таким, що не може бути виконано. Позивач не звертався до будь-яких органів правосуддя Республіки Кіпр. Будь-яких процесуальних документів про відмову у порушенні проваджень від судових органів по вирішенню спорів між господарюючими суб`єктами, в тому числі третейським судом, не отримував. Позивач, також, не надав належні та допустимі докази того, що судової установи, зазначеної пунктом 11 договору позики не існує.

Арбітражна угода, що узгоджена ТОВ «КМТ» та Компанією Велгевос пунктом 11 договору позики не є недійсною, не втратила чинності та може бути виконана.

Щодо рішення суду першої інстанції в частині відмови у задоволенні зустрічного позову ТОВ «КМТ» про визнання недійсної додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики, скаржник зазначив, що текст оскаржуваної додаткової угоди був складений не 30.07.2011, а у вересні-жовтні 2016 року. Спірний правочин не був підписаний з боку ТОВ «КМТ». У разі призначення судової почеркознавчої експертизи, буде встановлено, що підпис директора Спільного українсько-російського підприємства у формі Приватного акціонерного товариства «КМТ», що виконаний на додатковій угоді до договору позики не є аутентичним.

Разом з апеляційною скаргою ТОВ «КМТ» заявлено клопотання про призначення у справі судової почеркознавчої експертизи, на вирішення якої просило поставити наступне питання: "чи виконано підпис на додатковій угоді до договору позики №6 від 28.04.2011, що укладена 30.07.2012, на другому аркуші в рядку "Директор Гродецький Андрій" саме Гродецьким Андрієм?.

Обґрунтовуючи необхідність призначення судової почеркознавчої експертизи вказаного документа, ТОВ «КМТ» зазначило, зокрема, про виникнення у нього відповідно до п. 2 Указу Президента від 27.06.1999 № 734/99 «Про врегулювання порядку одержання резидентами кредитів, позик в іноземній валюті від нерезидентів та застосування штрафних санкцій за порушення валютного законодавства» обов`язку сплатити штрафних санкцій за одержання кредиту без реєстрації додаткової угоди до договору. Отже додаткова угода від 30.07.2012 прямо порушує права та охоронювані законом інтереси скаржника.

Ухвалою суду апеляційної інстанції від 12.02.2018 у справі № 916/2591/16 призначено судову почеркознавчу експертизу, проведення якої доручено Одеському науково-дослідному інституту судових експертиз.

10.09.2018 до суду апеляційної інстанції надійшов висновок судово-почеркознавчої експертизи № 18-627/01 від 22.08.2018, в якому зазначено, що вирішити поставлене вищезазначеною ухвалою суду питання не виявилось можливим.

Постановою Південно-Західного апеляційного господарського суду від 19.12.2018 апеляційну скаргу ТОВ «КМТ» задоволено частково, рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 скасовано, позов Компанії Велгевос до ТОВ «КМТ» та ТОВ «ОТМ» про стягнення 2773120,85 доларів США та зустрічний позов ТОВ «КМТ» до Компанії Велгевос та ТОВ «ОТМ» про визнання правочинів недійсними та про тлумачення умов договору - залишені без розгляду на підставі п. 11 ч. 1 ст. 226 ГПК України, стягнуто з Компанії Велгевос на користь ТОВ «КМТ» 269280 грн. судового збору за подання апеляційної скарги.

Залишаючи без розгляду первісний та зустрічний позови, суд апеляційної інстанції дійшов висновку про те, що сторони за договором позики в пунктах 5, 11 цього договору визначили підсудність відповідно до п. 11 ч. 1 ст. 226 ГПК України, що також передбачено умовами Угоди між Україною та Республікою Кіпр про правову допомогу в цивільних справах від 06.09.2004. Крім того позивач, зазначаючи про неможливість виконання арбітражного застереження, яке зазначено в договорі позики, не надав суду жодних доказів щодо цієї обставини.

Не погодившись з постановою суду апеляційної інстанції, Компанія Велгевос подала на неї касаційну скаргу.

Постановою Верховного Суду у складі Касаційного господарського суду від 05.03.2019 у справі № 916/2591/16 касаційну скаргу Компанії Велгевос задоволено частково, постанову Південно-Західного апеляційного господарського суду від 19.12.2018 у справі № 916/2591/16 скасовано, справу направлено на новий розгляд до суду апеляційної інстанції.

Постанова суду касаційної інстанції мотивована наступним.

Суд має тлумачити будь-які неточності в тексті арбітражної угоди та розглядати сумніви щодо її дійсності, чинності та виконуваності на користь її дійсності, чинності та виконуваності, забезпечуючи принцип автономності арбітражної угоди. Суд може визнати угоду такою, що не може бути виконана, внаслідок істотної помилки сторін у назві арбітражу, до якого передається спір (відсилання до неіснуючої арбітражної установи), за умови відсутності в арбітражній угоді вказівки на місце проведення арбітражу чи будь-яких інших положень, які б дозволяли встановити дійсні наміри сторін щодо обрання певної арбітражної установи чи регламенту, за яким має здійснюватись арбітражний розгляд.

У разі невизначеності арбітражної установи сторона арбітражної угоди не має обов`язку перед зверненням до компетентного державного суду звертатися до однієї чи декількох арбітражних установ для того, щоб вони вирішили питання щодо своєї компетенції стосовно цього спору.

Отже, суд апеляційної інстанції, зазначаючи, що твердження господарського суду першої інстанції про те, що застереження, яке наведене в договорі позики, є таким, що не може бути виконано, є лише припущенням суду, та залишаючи позови в даній справі без розгляду, - повинен був належним чином встановити дійсність, чинність та виконуваність арбітражного застереження, яке зазначено в договорі позики.

Судом апеляційної інстанції належним чином не надано оцінки доводам Компанії Велгевос, які викладені у відзиві на апеляційну скаргу, про те, що у договорі позики не вказано конкретної арбітражної установи, що має вирішувати спір, та невірно визначено закон, відповідно до якого має здійснюватися арбітражний розгляд такого спору. В українській версії цього договору зазначено, що спір має бути передано на розгляд третейського суду, який знаходиться у Лімассолі, Кіпр, а в англійській зазначено «shall be refferred to and finally resolved by arbitration to conducted in Limassol, Cyprus». Вирішення питання про виконуваність чи невиконуваність арбітражного застереження у зв`язку з наявністю помилок у найменуванні арбітражної установи є дискрецією суду, який ухвалює рішення з урахуванням усіх обставин справи.

Судом апеляційної інстанції не надано оцінки наявним у справі доказам, таким як витягу з офіційного сайту юридичних осіб Республіки Кіпр про те, що у м. Лімассолі є п`ять діючих юридичних осіб, і жодна з них не містить у своїй назві слово "arbitration" (т.2, а.с.92-97), та листу Міністерства юстиції України від 24.04.2017 з додатком (т.2, а.с.148-162).

Відповідно до витягу з протоколу автоматичного розподілу судової справи між суддями від 26.03.2019 для розгляду апеляційної скарги ТОВ «КМТ» на рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі № 916/2591/16 сформовано колегію суддів у складі: головуючого судді Будішевської Л.О., суддів: Таран С.В., Мишкіної М.А.

Ухвалою Південно-західного апеляційного господарського суду від 02.04.2019 справу № 916/2591/16 прийнято до провадження вищевизначеним складом колегії суддів зі стадії відкриття апеляційного провадження; роз`яснено учасникам справи про їх право в строк до 15.04.2019 подати до суду будь-які заяви чи клопотання стосовно процесуальних питань.

10.04.2019 від позивача та ТОВ «КМТ» надійшли письмові пояснення по суті спору.

Ухвалою Південно-західного апеляційного господарського суду від 10.04.2019 справу № 916/2591/16 призначено до розгляду на 23.05.2019 о 10:00 год.

В судовому засіданні 23.05.2019 оголошено перерву до 29.05.2019 о 14:30 год., про що постановлено протокольну ухвалу.

Ухвалою Південно-західного апеляційного господарського суду від 23.05.2019 повідомлено ТОВ «ОТМ» про те, що судове засідання у справі № 916/2591/16 відбудеться 29.05.2019 о 14:30 год.

В судове засіданні 29.05.2019 з`явились представники Компанії Велгевос та ТОВ «КМТ». Представник ТОВ «ОТМ» в судове засідання не з`явився, про день, час та місце розгляду справи повідомлений належним чином.

Представник ТОВ «КМТ» просив задовольнити апеляційну скаргу, скасувати рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 в частині задоволення первісного позову про стягнення з ТОВ «КМТ» боргу за договором позики, прийняти в цій частині нове рішення про закриття провадження у справі № 916/2591/16; скасувати рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 в частині відмови у задоволення зустрічного позову ТОВ «КМТ» про визнання недійсної додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики, прийняти в цій частині нове рішення про задоволення позову.

Представник Компанії Велгевос заперечував проти доводів апеляційної скарги, просив залишити її без задоволення, рішення місцевого господарського суду - без змін.

Розглянувши матеріали справи, оцінивши доводи апеляційної скарги, заслухавши представників Компанії Велгевос та ТОВ «КМТ», перевіривши застосування судом першої інстанції норм матеріального та процесуального права, судова колегія апеляційної інстанції зазначає наступне.

Рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі № 916/2591/16 переглядається в межах доводів та вимог апеляційної скарги.

Як встановлено судом першої інстанції, 28.04.2011 між Спільним українсько-російським підприємством Приватним акціонерним товариством «КМТ», правонаступником якого є ТОВ «КМТ» (позичальник), та Компанією Велгевос (позикодавець) укладено договір позики № 6, за умовами п. 1, 3 якого позикодавець бажає надати, а позичальник бажає отримати позику. Сума позики складатиме 3000000 доларів США, вона буде надаватися позичальникові траншами (частками). Датою отримання позики вважається дата валютування. Днем погашення позики вважається день повернення всієї суми позики та несплачених відсотків. Можливе повернення частинами. У будь-якому випадку строк повного погашення позики - не пізніше 31.07.2012.

Пунктом 5 договору позики передбачено, що договір регулюється і складено відповідно до чинного законодавства Кіпра.

Відповідно до п. 11 договору позики усі непорозуміння, спори та претензії, що виникають між сторонами стосовно цього договору або у зв`язку з його виконанням, або у зв`язку з різним тлумаченням, сторонами повинні вирішуватися шляхом переговорів між сторонами. У випадку, якщо протягом 30 календарних днів з моменту письмового повідомлення однієї із сторін протилежною про виникнення такого непорозуміння, спору або претензії, включаючи будь-яке питання щодо існування, дійсності або припинення цього Договору, сторони не дійшли згоди, спір має бути передано на розгляд третейського суду, рішення якого буде остаточним для сторін; третейський суд знаходиться у Лімассолі, Кіпр, і діє у відповідності до Міжнародного Комерційного Третейського закону від 1937 (Закон № 101/87) у останній редакції. Мова засідання третейського суду - англійська. Будь-яке рішення третейського суду має бути у письмовій формі і має бути обґрунтованим. У межах закону, що застосовується, третейський суд має право виносити рішення як про примусове виконання зобов`язань сторін за цим Договором, так і про зняття зобов`язань виконання цього Договору. Усі рішення є обов`язковими для виконання сторонами і можуть бути оскаржені у судах відповідної юрисдикції.

Договір позики набирає чинності з моменту його реєстрації у Вінницькому обласному управлінні Національного банку України.

На виконання вказаної умови, договір позики було зареєстровано Управлінням Національного банку України у Вінницькій області, що підтверджується реєстраційним свідоцтвом № 288.

Згідно з преамбулою договору, його укладено у Лімассолі 28.04.2011, тобто на території Республіки Кіпр.

Компанію Велгевос створено та зареєстровано відповідно до законодавства Республіки Кіпр з місцезнаходженням у Республіці Кіпр.

Як забезпечення виконання зобов`язань ТОВ «КМТ» за договором позики 25.10.2011 між ТОВ «ОТМ» (кредитор) та ТОВ «ОТМ» (поручитель) укладено договір поруки, відповідно до умов якого ТОВ «ОТМ» поручається перед ТОВ «ОТМ» за належне виконання ТОВ «КМТ» (позичальник) взятих на себе зобов`язань за договором позики, зокрема, за вимогою кредитора, при умові, що зобов`язання позичальника за договором позики не виконані, протягом трьох банківських днів повернути кредиторові перераховані позичальнику згідно з договором позики та не повернені останнім грошові кошти з урахуванням відсотків за користування позикою та штрафних санкцій, встановлених договором позики.

З матеріалів справи вбачається, що Компанія Велгевос свої зобов`язання за договором позики виконала належним чином, перерахувала на рахунок ТОВ «КМТ» позику в загальній сумі 1954987,00 доларів США, що підтверджується випискою по рахунку Велгевос Ентерпрайзес Лімітед у Hellenic Bank від 09.09.2016 за період з 01.05.2011 по 31.08.2011.

Разом з тим, ТОВ «КМТ», отримавши від позивача позику, свої зобов`язання за договором не виконало.

Колегією суддів при цьому також встановлено, що ТОВ «КМТ» не заперечує сам факт неналежного виконання прийнятих на себе зобов`язань за договором позики в частині повного та своєчасного розрахунку з позивачем, а також необхідності сплати на користь Компанії Велгевос відсотків за користування позикою та пені за несвоєчасне виконання умов договору.

Невирішеним є лише питання щодо підсудності даного спору господарському суду України, чим фактично і мотивована апеляційна скарга ТОВ «КМТ» в частині оскарження рішення господарського суду Одеської

області від 27.11.2017 щодо задоволення первісного позову.

Колегія суддів зазначає, що міжнародна підсудність - це розмежування компетенції між судовими органами тієї чи іншої держави щодо розгляду і вирішення певних категорій справ з іноземним елементом. При вирішенні питання про міжнародну підсудність суд повинен встановити межі власної компетенції.

Згідно із ст. 124 ГПК України (в редакції, що діяла на час прийняття оскаржуваного рішення) підсудність справ за участю іноземних суб`єктів господарювання визначається цим Кодексом, законом або міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України.

При цьому правовідносини, пов`язані з усіма видами зовнішньоекономічної діяльності в Україні, регулюються положеннями Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність", а питання, що виникають у сфері приватноправових відносин з іноземним елементом (хоча б один учасник правовідносин є іноземцем, особою без громадянства або іноземною особою; об`єкт правовідносин знаходиться на території іноземної держави; юридичний факт, який впливає на виникнення, зміну або припинення правовідносин, мав чи має місце на території іноземної держави), у тому числі й питання підсудності судам України справ з іноземним елементом, вирішуються згідно із Законом України "Про міжнародне приватне право".

Закон України "Про міжнародне приватне право" визначає приватноправові відносини як відносини, які ґрунтуються на засадах юридичної рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності, суб`єктами яких є фізичні та юридичні особи.

Іноземні суб`єкти господарювання мають такі самі процесуальні права і обов`язки, що і суб`єкти господарювання України, крім винятків, встановлених законом або міжнародним договором, згода на обов`язковість якого надана Верховною Радою України (ст. 123 ГПК України в редакції, що діяла на час прийняття оскаржуваного рішення).

Згідно ст. 38 Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" спори, що виникають між суб`єктами зовнішньоекономічної діяльності, іноземними суб`єктами господарської діяльності у процесі такої діяльності можуть розглядатися судами України, а також за згодою сторін спору Міжнародним комерційним арбітражним судом та Морською арбітражною комісією при Торгово-промисловій палаті України та іншими органами вирішення спору, якщо це не суперечить чинним законам України або передбачено міжнародними договорами України.

Як вже зазначалось раніше, згідно з п. 11 договору позики у випадку, якщо протягом 30 календарних днів з моменту письмово повідомлення однієї із сторін протилежної про виникнення такого непорозуміння, спору або претензії, включаючи буд-яке питання щодо існування, дійсності або припинення цього договору, сторони не дійшли згоди, спір має бути передано на розгляд третейського суду, рішення якого буде остаточним для сторін; третейський суд знаходиться у Лімассолі, Кіпр, і діє у відповідності до Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1937 (Закон № 101/87) у останній редакції.

Колегія суддів зазначає, що сторони зовнішньоекономічного договору мають право передбачити у ньому або шляхом укладення окремої угоди (арбітражна умова, арбітражне застереження) передачу спорів, що виникають з такого договору, на вирішення третейського суду (постійно діючого або створеного для вирішення конкретного спору - ad hoc). Ця домовленість повинна чітко визначати, який саме орган вирішення спорів обрали сторони: Міжнародний комерційний арбітражний суд, Морську арбітражну комісію при Торгово-промисловій палаті України або інший третейський суд в Україні чи за кордоном (п. 5 роз`яснень Президії Вищого господарського суду України від 31.05.2002 № N 04-5/608 від 31.05.2002 «Про деякі питання практики розгляду справ за участю іноземних підприємств і організацій»).

Господарський суд може порушити провадження зі справи у випадку наявності у зовнішньоекономічному договорі арбітражної угоди, якщо визначить, що така угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконана (п. 3 ст. 2 Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень (Нью-Йорк, 1958).

Відповідно до ст. 76 Закону України «Про міжнародне приватне право» суди України можуть приймати до свого провадження і розглядати будь-які справи з іноземним елементом у випадках, зокрема, якщо на території України відповідач у справі має місце проживання або місцезнаходження, або рухоме чи нерухоме майно, на яке можна накласти стягнення, або знаходиться філія або представництво іноземної юридичної особи - відповідача.

У листі Вищого господарського суду України від 01.01.2009 «Про узагальнення судової практики вирішення господарськими судами окремих категорій спорів за участю нерезидентів» зазначено, що для правильного вирішення спору необхідно встановити можливість його розгляду у господарських судах України з урахуванням умов не тільки контрактів, а й міжнародних угод України з державою, резидентом якої є одна із сторін у справі.

Статтею 17 Угоди між Україною та Республікою Кіпр про правову допомогу в цивільних справах, яка була ратифікована Україною 22.09.2005 та є єдиним міжнародним договором між нашими країнами у сфері правової допомоги, встановлено, що для цілей цієї Угоди суд договірної сторони, який виносить рішення, вважається таким, що має юрисдикцію у справі, якщо виконується одна з таких умов, зокрема, коли провадження стосується спору у зв`язку з підприємницькою діяльністю в цій Договірній Стороні і на час, коли було розпочато провадження у справі, відповідач мав на території цієї Договірної Сторони зареєстроване представництво.

Разом з тим, як вбачається зі спірного договору позики, в його українській версії зазначено, що спір має бути передано на розгляд третейського суду, який знаходиться у Лімассол, Кіпр, а в англійській зазначено - «shall be referred to and finally resolved by arbitration to be conducted in Limassol , Cyprus», тобто шляхом процедури арбітрування, що буде мати місце у м. Лімассол.

При цьому судом встановлено, що жодної установи, яка б містила у свої назві слово «arbitration» у Лімассолі не існує (витяг з офіційного сайту юридичних осіб Республіки Кіпр, яким підтверджується те, що у м. Лімассолі є п`ять діючих юридичних осіб, і жодна з них не містить у своїй назві слово «arbitration»).

Крім того, обидві версії договору містять посилання на Міжнародний Комерційний Третейський Закон від 1937 (Закон № 101/87) у останній редакції.

Місцевий господарський суд з метою правильного визначення підсудності у даній справі направив до Міністерства юстиції і громадського порядку Республіки Кіпр запит щодо надання інформації стосовно змісту норм Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1937 (Закон № 101/87) у останній редакції, а саме щодо можливості визначення на підставі зазначеного закону, а також з урахуванням положень договору позики, укладеного між сторонами по справі, конкретної арбітражної установи, що має розглядати спір.

На запит суду 03.05.2017 від Міністерства юстиції і громадського порядку Республіки Кіпр через Міністерство юстиції України надійшла копія Міжнародного Комерційного Третейського Закону від 1987 в останній редакції (т.2 а.с.149-161).

Проаналізувавши вказаний закон, колегія суддів зазначає, що арбітражне застереження, здійснене в п. 11 спірного договору позики, фактично не може бути застосовано (не може бути виконане), з огляду на те, що вказаний закон не містить порядку визначення суду, який має розглядати справу.

Враховуючи вищевикладене, те, що сторонами у договорі не було вказано конкретної арбітражної установи, що має розглядати спір, неможливість виконання арбітражного застереження, а також те, що відповідачі у даній справі є резидентами України, колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції щодо можливості розгляду даного спору у господарському суді України, а в даному випадку - господарському суді Одеської області.

Колегія суддів не приймає до уваги доводи скаржника про те, що позивач не звертався до будь-яких органів правосуддя Республіки Кіпр, а також про те, що він не отримував будь-яких процесуальних документів про відмову у порушенні проваджень від судових органів по вирішенню спорів між господарюючими суб`єктами, в тому числі третейським судом, оскільки у разі невизначеності арбітражної установи сторона арбітражної угоди не має обов`язку перед зверненням до компетентного державного суду звертатися до однієї чи декількох арбітражних установ для того, щоб вони вирішили питання щодо своєї компетенції стосовно цього спору.

Щодо доводів та вимог апеляційної скарги ТОВ «КМТ» в частині оскарження рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 щодо відмови у задоволенні зустрічного позову про визнання недійсної додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики, колегія суддів зазначає наступне.

Пунктом 6 договору позики сторони визначили, що усі зміни до договору є дійсними за умови їх укладання у письмовій формі і підписання обома сторонами; якщо такі зміни потребують реєстрації у

Національному банку України, то вони набирають чинності з моменту такої реєстрації.

30.07.2012 між Спільним українсько-російським підприємством у формі Приватного акціонерного товариства «КМТ» та Компанією Велгевос укладено додаткову угоду до договору позики (т.1 а.с.28-29), згідно якої сторони днем повного погашення позики та несплачених відсотків встановили 31.12.2015.

Відповідно до ч. 1 Указу Президента від 27.06.1999 № 734/99 «Про врегулювання порядку одержання резидентами кредитів, позик в іноземній валюті від нерезидентів та застосування штрафних санкцій за порушення валютного законодавства» договори, які передбачають виконання резидентами боргових зобов`язань перед нерезидентами за запозиченими у них кредитами, позиками в іноземній валюті, підлягають реєстрації Національним банком України.

Згідно п. 1.16 розділу 1 Положення № 270, резиденти-позичальники мають передбачати в договорі умову про те, що він набирає чинності з моменту (або не раніше) його реєстрації, за винятком договорів про одержання кредитів уповноваженими банками на строк, що не перевищує один рік.

Вимоги цього Положення № 270 поширюються на зміни до договору, які стосуються, зокрема, строку кредиту.

Разом з тим, згідно листа Національного банку України від 02.12.2016 № 18-0005/98635 (а.с.129 т.2), реєстрація додаткових угод до договору позики № 6 від 28.04.2011 Управлінням Національного банку України у Вінницькій області та Національним банком України не здійснювалась.

Враховуючи той факт, що станом на момент прийняття оскаржуваного рішення, додаткова угода до договору позики так і не була зареєстрована у відповідності до законодавства, та з огляду на п. 6 договору позики, колегія суддів погоджується з висновком суду першої інстанції про те, що вказана додаткова угода до договору позики не набрала чинності.

Відповідно до частин 1, 3 ст. 215 ЦК України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою - третьою, п`ятою та шостою статті 203 цього Кодексу. Якщо недійсність правочину прямо не встановлена законом, але одна із сторін або інша заінтересована особа заперечує його дійсність на підставах, встановлених законом, такий правочин може бути визнаний судом недійсним (оспорюваний правочин).

При цьому пунктом 2.6 постанови пленуму Вищого господарського суду України "Про деякі питання визнання правочинів (господарських договорів) недійсними" № 11 від 29.05.2013 роз`яснено, що не може бути визнаний недійсним правочин, який не вчинено (договір, який не укладено), у зв`язку з чим господарським судам необхідно встановлювати, чи є оспорюваний правочин вчиненим та з якого моменту (статті 205 - 210, 640 ЦК України, частини 2 - 5, 7 статті 180 ГК України тощо). Зокрема, не вважаються вчиненими правочини (укладеними господарські договори), в яких (за якими): відсутні передбачені законом умови, необхідні для їх укладення (не досягнуто згоди за всіма істотними для даного правочину умовами); не отримано акцепт стороною, що направила оферту; не передано майно, якщо відповідно до законодавства необхідна його передача; не здійснено державну реєстрацію або нотаріальне посвідчення, необхідні для його вчинення, тощо. Встановивши відповідні обставини, господарський суд відмовляє в задоволенні позовних вимог як про визнання правочину недійсним, так і про застосування наслідків недійсності правочину.

Враховуючи викладене, колегія суддів зазначає про відсутність підстав для задоволення вимоги ТОВ «КМТ» щодо визнання недійсною додаткової угоди від 30.07.2012 до договору позики.

Колегією суддів при цьому також враховується, що ТОВ «КМТ» не наведено підстав невідповідності вказаної додаткової угоди нормам чинного законодавства, та не наведено факту порушення спірною угодою його прав.

Рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі № 916/2591/16 ґрунтується на всебічному, повному та об`єктивному розгляді всіх обставин справи, які мають суттєве значення для вирішення спору, а доводи апеляційної скарги не спростовують висновку суду та не можуть бути підставою для його скасування або зміни.

Як вбачається з матеріалів справи, Компанія Велгевос при подачі касаційної скарги на постанову Південно-західного апеляційного господарського суду від 19.12.2018 сплатило судовий збір в сумі 423000 грн., що підтверджується квитанцією № 151510049 від 26.12.2018 (а.с.149 т.7), у зв`язку з чим колегія

суддів вважає за необхідне здійснити розподіл судових витрат шляхом стягнення солідарно з відповідачів на користь позивача вищезазначеної суми.

Витрати по сплаті судового збору за подання апеляційної скарги відповідно до вимог ст. 129 ГПК України покладаються на ТОВ «КМТ».

Керуючись ст.ст. 129, 232, 233, 236, 240, 269, 270, 275, 276, 281, 282, 283

ГПК України, Південно-західний апеляційний господарський суд -

ПОСТАНОВИВ:

Рішення господарського суду Одеської області від 27.11.2017 у справі №916/2591/16 залишити без змін.

Апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ» залишити без задоволення.

Витрати по сплаті судового збору за подання апеляційної скарги покласти на Товариство з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ».

Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «КМТ» на користь Компанії Велгевос Ентерпрайзес Лімітед (Velgevos Enterprises Limited) 211500 грн. витрат по сплаті судового збору за подання касаційної скарги.

Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю «Об`єднана торгівельна мережа» на користь Компанії Велгевос Ентерпрайзес Лімітед (Velgevos Enterprises Limited) 211500 грн. витрат по сплаті судового збору за подання касаційної скарги.

Доручити господарському суду Одеської області видати відповідні накази із зазначенням необхідних реквізитів.

Постанова набирає законної сили з дня її прийняття і може бути оскаржена у касаційному порядку у строк, який обчислюється відповідно до статті 288 ГПК України.

Повний текст постанови складено 03.06.2019.

Головуючий суддя **Л.О. Будішевська**

Суддя **С.В. Таран**

Суддя **М.А. Мишкіна**